

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICĂȘCĂ - CULTURALĂ

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE A ARADULUI

Maglavit.

Avalanșele de cruciade mari și dese ale mulțimilor spre Maglavit, cu scopul de a asalta cu sufletul acea vibrație de cucernicie ce germinează acolo din neconținutele revelații de „semne și minuni” îndreaptă tot mai mult pe oameni către cer, către Dumnezeu. Ele indică la român o dispoziție sufletească spre un maxim potențial de credință, de habotnicie și de misticism. Cel reîntorși acasă dela Maglavit, transfigurați și biruitori aduc cu ei toată respirația de evlavie, cucernicită acolo și tot duhul unei revelații divine.

Suntem deprinși să vedem pe român sub unghiul a lor două extreme, îmbinate într-o dureroasă simultaneitate: credința și necredința. În drumurile celor mai multe acțiuni ale lui, are la dreapta pe Dumnezeu, dar și la stânga pe Satana. Orientalismul îl face să pășească mai adeseori pripit, în locul dreptului, cu stângul.

Intr'adevăr, firea lui aprinsă se mlădiază ușor la credință și la misticism, ca și la cele mai drăcești anomalii. E martor întreg pulsul acțiunilor prin care svâcnește viața lui. Setos de religiozitate și de tot ce e în legătură cu cele divine, el strigă după mai multă acțiune bisericească, dar nici nu refuză glasul mediului care-l cheamă și-l ține la rele și la răpă. Avem habotnicie extremistă, în cerc restrâns, dar de mare potențial; în schimb, e mare și nehabotnicia, nemistica sau buiecia cu răspundere și fără, a țâncilor valahi. Teofania dele

Maglavit n'a fost surprinzătoare. Românul, cu îngerul din el, demult par'că o căuta; și a tresărit în fața ei, numai ca în fața unei sfinte așteptări îndeplinite.

Maglavitul, așadar cu toată rațiunea lucrului, ne pune în fața unei înalte realități: minunile mereu reînprospătate acolo, încep să schimbe fața morală a țării; încep de jos în sus, și ar fi de dorit să nu 'nceteze la nici o graniță ce desparte de o altă anumite strate sociale.

Catolicii și mai ales sectarii resping obiectivitatea teofaniei și a semnelor din Maglavit.

Pentru catolici, revelația ar fi trebuit să aibă loc în sânul bisericii lor, sau și la alții, dar atunci numai au aprobat prealabilă a *conciliului tridentin*, sau a papei. Noi credem în veracitatea minunilor din Lourdes, unele fiind constatate de doctori savanți, ca Pierre Mauriac, Moulinier, Duverger, Portmann, Gordon etc¹⁾, cari au constatat înaintea grotii din Lourdes, vindecări de cancer, de tuberculoză pulmonară, de reumatism infecțios etc. Dar și la Maglavit doctorul Albu din Craiova, *unit cu Roma*, a intrat demult în acceptarea minunilor de acolo, ca a unor fapte reale și obiective. Știm ce a mărturisit și doctorul savant Cantacuzino. Noi însă cunoaștem mentalitatea exclusivistă a catolicilor; ne-o arată istoria pe față; și înțelegem tot.

Sectarii zic înainte de toate: „Pe Dumnezeu nimenea nu l-a văzut nici odinioară” (Ioan 1 18); iar în al doilea rând: Semnele dela Mag-

¹⁾ cf Presse Medicale din 27 Ian. 1932,

lavit sunt cu puterea Satanei, iar nu cu cea a lui Dumnezeu pentru că altfel, nu s'ar arăta acolo lucruri contrare Bibliei și plăcute Satanei, cum sunt crucea, ținerea posturilor, respectarea ierarhiei bisericești, ținerea Duminecii etc.

Sectarii însă nu ne uimesc. În simplitatea lor, ei nu-și aduc aminte de alte arătări ale lui Dumnezeu și nu știu că Dumnezeu nu se arată oamenilor în adevărata esență a sa, ci se arată în așa fel, ca oamenii să-l poată vedea sub o formă sau alta, în spațiu și timp. Ar fi prea mult să ne ostenim aici a-i combate din rătăcirile lor.

P. Deheleanu.

Predică.

In Dumineca 21 după Rusalii.

Și alta a căzut în mijlocul spinilor și crescând spinii o au înecat pe ea . . . . .

Luca VIII. 7.

Suntem chiar în anotimpul, când agricultorul, după ce și-a pregătit ogorul, aruncă sămânța în pământul proaspăt, cu nădejdea frumoasă, că truda lui va fi răsplătită cu belșugul, pe care Dumnezeu îl va trimite peste holda sa. În vremurile de demult, când oamenii nu făceau nimic, fără să ceară ajutorul lui Dumnezeu, nici agricultorii nu plecau la sămănat, fără să ceară binecuvântarea lui Dumnezeu, asupra celei mai importante lucrări din viața lor de plugari. În ziua, când începea sămănatul grâului, toți se adunau în fața sf. Biserici, în haine de sărbătoare, cu carele împodobite și cu inimile străbătute de florile celei mai curate credințe. Preotul cetea rugăciunea, apoi oamenii își făceau sfânta cruce. Biciorile pocneau și carele plecau la câmp, cu sacii de sămânță binecuvântate de Dumnezeu.

Decând mașina a luat locul omului, la aruncarea sămânței, de atunci par'că și omul s'a metamorfozat într'un fel de mașină, care le face toate la timpul său, cu o regularitate de mașină. Dar vai, mașina, oricât ar fi de desăvârșită, nu are suflet, nu are viață, nu are nimic din ceea ce apropie pe om de Dumnezeu. Și așa nici omul de azi nu mai are sufletul de odinioară. Nu mai are nici credința, care să-l pună cu Dumnezeu în așa fel de legătură, ca

aceasta să-l facă mulțumit.

Sfânta evanghelie de astăzi, care este a sământătorului, are o deosebită însemnătate pentru zilele noastre. Și cum textul ei ne este cunoscut, e de prisos să mai stăruim asupra celor ce cuprinde. Sămânța de care se vorbește în sf. evanghelie, este cuvântul lui Dumnezeu. Pământul, pe care cade sămânța, e inima omului. Iar sământătorul e Domnul Hristos, care și azi aruncă sămânța aceasta prin propovăduirea preoților, cari sunt vestitorii evangheliei, care cuprinde cuvântul lui Dumnezeu.

Și cât ar fi de bine, dacă toți acei, cari vin la biserică și ascultă predica, ar duce cu ei acasă sămânța, ce se aruncă aici. Dacă s'ar nizu, prin faptele lor și prin viața lor, ca aceasta sămânță să aducă roade multe, cu belșug de bine. Acesta este rostul evangheliei peste tot și în deosebi al evangheliei de astăzi. Dacă totuș, nici după aproape 2000 de ani de propovăduire, cuvântul lui Dumnezeu nu rodește în toate inimile, cauzele sunt cele înșirate în sfânta evanghelie de astăzi; dar mai ales spinii; spinii, cari se înmulțesc în mod îngrozitor acolo, unde ogorul nu e îngrijit, unde plugul nu intră mai adânc în pământ, ca scormonind rădăcinile spinilor, să le scoată afară, ca să fie arse, spre a nu se mai putea înmulți.

Spinii în viața sufletească sunt grijile vieții și mai ales grija de a avea tot mai multe averi și bogății. Grija, care ne face să uităm de Dumnezeu și de sufletul nostru. Cu cât cresc aceste griji, cu atâta crește și primejdia, ca ele, într'o bună zi, să înăbușe cu desăvârșire și ultima licărire de credință din inimile noastre. Iată spinii din sf. evanghelie de astăzi. Grijile, cari după ce te-au copleșit pe tine, se furizează în inima ta și o cuprinde în așa fel, încât acolo nu mai rămâne nici un loc pentru Dumnezeu. Cu cât crește bogăția, cu atât slăbește credința în Dumnezeu și dragostea către aproapele. O, dacă bogății lumii acestela ar fi adunați toți la un loc, câți dintre ei ar putea spune, că n'au făcut nimănui nici o nedreptate? „Nebunile, în noaptea aceasta voi lua sufletul tău dela tine“ (Luca XII 20) zice Domnul. Or aceste cuvinte ale Domnului Hristos

se adresează ca o blândă muștrare tuturor celor, cari își pun nădejdea în averi și cari nu au altă dorință, decât gândul, de-a stăpâni cât mai multe bogății. Pentru ce? Pentru că cel stăpânit de această dorință nu se mulțumește nici odată, cu câștigul său. Pentru că nu alege nici mijloacele, când e vorba de sporirea veniturilor sale, cari deatâtea ori sunt luate pe nedrept, dela alții. Pentru că cinstea dragostea aproapelui și celelalte virtuți — puse de bunul Dumnezeu, ca tot atâtea temelii ale păcii și buneii înțelegeri, dintre oameni, — sunt dripte și călcate în picioare, de cei ce râvnesc după bogății tot mai multe.

Și vai, câte familii creștine au devenit un iad chinător pentru părinții și copiii, cari se uresc unii pe alții din pricina averii, pe care fiecare ar dori s'o stăpânească! Din câte familii, pacea și înțelegerea au fugit, ca niște paseri speriate, de certele și bătăile, pricinuite de aceeași dragoste de averi trecătoare? Și câte căsnicii se sfârșesc în fața tribunalului, cu divorțul pricinuit de aceeași lipsă de înțelegere? În viața popoarelor se petrece același lucru, cu aceeași goană nebună după bunuri trecătoare și cu aceleași urmări dezastruoase pentru pacea și înțelegerea dintre oameni. O, și cine ar putea spune, cât sânge! a vărsat fiecare popor, pentru a pune stăpânire pe averea altora? Și cine ar putea calcula jertfele imense, ce se aduc din partea celor mai multe popoare, pentru a putea stăpâni pe celelalte?!

Iată, iubite ascultător, o parte numai din spinii, de care îți vorbește Mântuitorul Hristos, prin rostul sfintei evanghelii de astăzi. Cum pănește singur, cât ar fi de bine, dacă acești spini ar putea fi delăturați și dacă, în locul lor, inimile oamenilor s'ar umplea de dragostea către aproapele. Ce prefacere minunată s'ar săvârși în lumea aceasta, când toți s'ar iubi și s'ar ajuta unii pe alții, la nevoi și la necazuri. Pentru aceasta a venit Fiul lui Dumnezeu pe pământ și pentru aceasta a suferit El batjocuri și chinuri și moartea, ca toți cei, ce cred în jertfa Lui și-L mărturisesc pe Dânsul de Fiu al lui Dumnezeu, să aibă pacea, pe care numai El o poate da celor, cari împlinesc poruncile Lui.

Iubite Ascultător, dacă nu ai încă pacea aceasta, examinează-ți conștiința, să vezi, nu cumva păcatele tale sunt spinii, cari te depărtează de Dumnezeu? Și nu cumva spinii aceștia sunt pricina nemulțumirii tale?!

Și dacă vrei să ai pacea și mulțumirea, pe care numai Dumnezeu ți-o poate da, depărtează dela tine toți spinii păcatelor. Iar după ce i-ai de-

părtat, deschide larg porțile inimei, ca sămânța aruncată de vestitorii evangheliei, să găsească acolo teren prielnic, pentru a aduce belșug de roade spre binele tău și spre lauda lui Dumnezeu. Amin.

Preot Emil Căpitan.

Vindecările minunate văzute de mine la Maglavit.

Mărturisesc în fața lui Dumnezeu și a oamenilor, eu preotul și profesorul D. Stăniloae, despre următoarele tămăduiri minunate, pe cari le-am constatat cu ochii mei la Maglavit, păstrându-mi spiritul de observație și simțurile în cea mai perfectă funcțiune. Nu mă cunoaște nimeni ca pe un om care afirmă ca pozitive lucruri de cari nu-i sigur, nici ca pe un om ușor de scos din atitudinea de observator calm și critic.

Am ajuns la Maglavit Duminecă seara, 22 Septembrie, și am plecat de acolo Mercuri dimineața 25 Septembrie. Am avut deci timp suficient să mă edific. Nu descriu acum scenele zguduitoare ale atâtor dureri adunate din toată țara în lunca Maglavitului, nici tablourile unice ale diferitelor grupe de pelerini în stare de rugăclune, cum n'am mai văzut oameni rugându-se (căci nicăieri nu se roagă oamenii ca la Maglavit: cald, insistent, în retragere printre arbori), ci voi înșira scurt câteva *minuni* în înțelesul pur și precis al cuvântului.

Luni dimineața m'am coborât din sat spre Dunăre și m'am oprit la locul numit „Buturugi“, unde s'a arătat Dumnezeu de 3 ori lui Petre Lupu. Aci sunt așezați sute de bolnavi pe rogojini, pe paturi, în colibe de ramuri. Vezi acolo nenumărați orbi, surdo-muți, ologi, paralizici, nevropați, de toate vârstele. Cine vrea să vadă minunile, trebuie să se oprească aici, învingându-și orice scârbă. Cine trece pe lângă ei în fuga mașinii sau chiar pedestru pentru a ajunge cu un kilometru mai încolo, la stâna lui Petrache, până unde l-a întovărășit Dumnezeu și unde predică acum de 2 ori pe zi, riscă să nu vadă nimic, decât descrierea simplă a arătărilor, pe cari e posibil să nu le creadă.

M'am oprit între bolnavi cu părintele ieromonah Dionisie Lungu și preotul Mocanu dela Filipești-Brăila. Indată ne-au asaltat cereri din câteva părți să venim să vedem cum cutare copil a început să vadă, sau cutare fată a început să vorbească. Oamenii să silesc și

ei să dea o mulțumită lui Dumnezeu pentru marea binefacere, de cari i-a împărtășit și știu că cea mai mare mulțumită, ce o pot da este să vestească lumii prin preoți minunile Lui. Am luat declarații dela următorii:

1. Femeia *Lița Iancu Gazaru*, din comuna Cupava, jud. Olt, surdo-mută, oarbă și paralizată de 15 ani. A început să vadă, să audă, să vorbească din ziua de sf. Cruce. Am văzut-o, am vorbit cu ea.

2. Costică Cobarzan, copil de 8 ani, din comuna Ciucea, jud. Cluj, surdo-mut din naștere, a început să vorbească Duminecă noaptea, 22 Septembrie, cu puțin înainte de-a ajunge noi între bolnavi. Unchiul său, Vasilie Golban, un fiicău de vre-o 25 ani, îi spunea cuvinte în văzul nostru și al mulțimii, pe cari copilul începea să le rupă. Îi spuneam și noi să spună: popa, Petre, Doamne etc. Se vedea că copilul acum începe să învețe a vorbi. Amintesc că nici unul dintre bolnavi nu-și recapătă deodată întreaga sănătate, ci treptat. Copilul Costică Cobarzan, auzea încă greu, dacă strigal tare, dar auzia. Aceasta e principalul.

3. Plecând dela coliba lui Cobarzan, ne ieșe înainte o femeie numai bucurie, cu o fetiță drăgălașe de 10 ani, rugându-ne să binecuvântăm fetița ca să poată progresa mai repede în graiul pe care îl căpătase cu o zi înainte, Duminecă 22 Septembrie. Spunând copilei diferite cuvinte să le rostească, ea le rostea după oarecari ezitări de rușine. Fetița se numește Talia Bugărin a lui Ion Târșu (mama sa nu e cununată cu Ion Târșu), din Apadja, „de pe la Caransebeș.”

4. Maria Vulcu din comuna Vizir, jud. Brăila, în etate de 29 ani, surdo-mută din naștere, a început și ea să vorbească Duminecă, 22 Septembrie, repetând cu oarecare greutate cuvintele ce i le spuneam.

5. Fetița Sofia a lui Anton Popescu, comuna Cazasu, jud. Brăila, de 14 ani, surdo-mută din naștere. A venit la Maglavit Joi în 19 Sept. și a început să se simtă mai bine de Sâmbătă 21 Sept. Ne spunea adorabil că are să meargă în sat, să facă o „predică, să spună la oameni, despre sfântul, ce deșteptăciune are dela Dumnezeu.”

7. Marți dimineața, ducându-ne spre stâna lui Petrache, când trecem pe lângă bolnavi, întâmpinăm pe păr. Mocanu dela Filipești, Brăila, un bărbat ca de vre-o 50 ani. Uimit la culme, păr. Mocanu constată că este Radu Voicu din comuna Mircea-Vodă, jud. Brăila, la depărtare de 1 km. de Filipești. Părintele Mocanu îl știa înainte cu genunchii îndoiți, de vre-o

5 ani, neputându-și-l îndoi și cu mâinile și cu degetele dela mâni înțepenite de nu și le putea ridica și mișca nici la mâncare. Trebuia să-l așeze alții în pat și pe scaun. A venit primaară la Maglavit cu căruța proprie, într-o Vineri. A asistat la maslu și a plecat înapoi. Încă dela maslu s'a făcut mai bine. Acum se întorsese iarăși mergea fără cârji, își îndolia genunchii cum voia, ridica mâinile. Degetele mai erau încă puțin amorțite. Nu crezuse în sat nimeni să se mai poată vindeca, după ce cheltuisese cu doctorii 60.000 de lei înzadar.

8. Când venise Radu Voicu primaară, trecuse prin satul lui natal (în Mircea-Vodă era căsătorit), Teiuș, jud. Olt, de unde luase pe nepoata Elena Ispas, oioagă. Fetița a fost dusă dela căruță până la locul Maslului pe brațe. S'a întors la căruță singură. Ne-a mărturisit-o Radu Voicu.

9. Marți după masă fiind adunați lângă locul de unde predică Petrache, acesta înainte de a începe istorisirea arățărilor, cere să i se aducă fetița de care i se spusese că a sosit de dimineață la Maglavit dela Brăila, căpătându-și graiul pe vapor. Copila a fost adusă cu mare greutate, fiind rușinoasă, de o mătușe cu care venise, ea fiind orfană de ambii părinți. Se numește Ioana. Mai mult n'am avut vreme să prind din numele ei, deoarece am plecat spre casă. De cu seara premergătoare, 23 Sept., fiind pe vapor la masă cu mătușă-sa și cu altă lume, copila a început să spună: apă, sare, pâne, uluind pe toți cei de față. Am văzut-o la amvon. Era ca de vre-o 12 până în 14 ani. Rostea cuvintele ce i le spunea Petrache. Interesant e că mătușă-sa avea și ea o fetiță bolnavă dar nu se vindecase a ei, ci nepoată-sa. Și desigur că se va fi rugat mai mult pentru copila ei, decât pentru Ioana.

Minunile la Maglavit se întâmplă la tot pasul, încât te uluesc. Remarc că nu gazetele sunt acelea cari întrețin fama Maglavitului și duc bolnavii acolo, cum greșit afirmă dl Iorga. Ci minunile cari se întâmplă acolo, vindecății cari se împrăștie de acolo în toată țara. Dovada: dacă într-o zi nu se întâmplă nici o minune, curajul bolnavilor scade îndată, te întreabă ce să facă și se gândesc la plecare. Dacă 2—3 zile nu s'ar întâmpla nici o vindecare acolo în mijlocul lor, în văzul lor, ar go-li cu toții locul. Căci așa e omul: repede cade în descurajare.

Mai mărturisesc în afară de vindecările minunate pe cari le-am constatat eu cu ochii mei, despre un alt lucru minunat: am văzut, fără să mă înșel, privind cu calm și cu simț

critic, o figură stranie la spatele lui Petrache Lupu, când stătea pe tribună pe la ora 11 a. m. Era un fel de bust de proporții mari, de culoare albăstrie-verzule, pe orizont. Nu era format din nori, căci se mișcă când la dreapta, când la stânga, cum se mișca Petrache, și nu se destrăma pe încetul, ci sau apărea întreg sau dispărea întreg. Nu era nici umbra lui Petrache, căci mai erau și alții cu el pe tribună, dar în dosul lor nu se vedea nimic. Afară de aceea umbrele cădeau jos, nu pe orizont. Auzisem pe mulți oameni despre vederea acestui bust, dar nu știam ce să zic. Acum l-am văzut și eu și împreună cu mine mulți cari erau în jurul meu: păr. Mocanu, soția dânsului, soția mea și alții.

Soția mea a văzut la alte predici ale lui Petrache și un nimb în jurul capului lui, dar eu nu l-am putut vedea, oricât se silea dânsa să mi-l arate.

Acestea sunt lucrurile minunate pe cari le-am văzut eu la Maglav și pe cari îmi iau toată răspunderea în fața lui Dumnezeu și a oamenilor, că spun purul adevăr. Nu vreau să redau aci nimic din minunile pe cari le-am auzit dela alții. Atâta pot spune, că se întâmplă în fiecare zi multe, încât nimeni nu le știe numărul.

Incheiu fără nici un comentariu. Acest articol nu cuprinde decât pure constatări.

Pr. Dr. D. Stăniloae,

profesor la Academia teologică „Andreiană”.

(„Telegr. Rom.”)

Salarizarea Clerului !

Am așteptat până la această dată târzie având credința revenirii asupra văditei nedreptăți ce s'a făcut slujitorilor bisericii dominante prin noua salarizare, dacă o putem numi astfel.

Nici odată nu s'a manifestat o mai condamnabilă indiferență față de clerul ortodox, ca azi. Pentru că refuzăm a crede în incognoscibilitatea — celor cari au scăzut prestigiul preoțimii — despre rolul important ce biserica și preoții ei, l-au avut în trecutul istoric al neamului românesc!

Cei cari au neîndreptățit preoțimea prin o salarizare menită celor mai umili slujbași ai primăriilor rurale, astfel înțeleg a răsplăti eforturile eroice, ale preoțimii, împotriva dușmanilor ireductibili ai acestei țări, îndurând persecuții și suferințe, fiind loviți, chinuți și batjocoriți în lungul lor calvar, pe urmele Mântuitorului; naționaliști prin excelență, sacrificând

în toate timpurile jertfa vieții lor pe altarul națiunii române!

Trecutul vitreg este martorul umilinții sclavice, a plâsetelor între zidurile blestematelor temnițe ungurești ce le-a vărsat preoțimea română, înfruntând sărăcia și calomnia asupritorilor. Iar azi când aceeași preoțime este propovăduitorul unității sufletești, a dragostei de rege, neam și lege, ea trebuie să fie oare răsplătită cu o salarizare de batjocură, menită a apuca drumul cerșetoriei?

Unde au fost parlamentarii fruntași ai „Frăției ortodoxe” când s'a trecut prin Casa țării bugetul ciuntit al acestui an? Unde au fost preoții parlamentari? Singurul parlamentar care și-a ridicat glasul de protest împotriva acestei nedreptăți a fost doar ortodoxul și naționalistul: Gheorghi Cuza.

Prestigiul știrbit al preoțimii, trebuie restabilit. Și îl vom restabili prin solidaritatea și demnitatea preoțimii.

Preoțimea trebuie să reîntre în drepturile ei! Aceasta este un imperativ național!

Pr. Haria Vișoiu.

Deschiderea anului școlar la Academia Teologică din Arad.

Sâmbătă 5 Octomvrie crt. s'a făcut deschiderea noului an școlar la Academia Teologică. La ora 10 a. m. studenții teologi au plecat la biserica catedrală, unde Prea Cucernicul Părinte Dr. Teodor Botiș, rectorul Academiei, a oficiat un serviciu divin, împreună cu Chemarea Duhului Sfânt.

După terminarea serviciului divin în sala festivă a Academiei și în prezența D-ilor Profesori și a studenților teologi, P. C. Părinte Rector printr'o cuvântare festivă deschide noul an școlar.

În cuvântarea sa P. C. P. Rector face o comparație între generația de azi și cea de acum treizeci, patruzeci de ani. — Tinerimea de astăzi se leagă mai mult de cele materiale, și caută scopul vieții în cele trecătoare; virtuțile le lipsesc, iar curățenia sufletului o desconsideră. Aceasta se datorește în mare măsură „duhului” acestor vremuri ce bântuie cu atâta urgie împotriva dreptei credințe, singura cale de îndreptare. Preoția fiind o chemare Dumnezeuască, nu trebuie considerată ca un simplu oficiu. Ea este de o natură divină și prin urmare preotul să nu se facă un aluat cu lumea.

În continuare P. C. Sa spune că astăzi se împlinesc 50 de ani, de când vechea

„Preparandie” s'a mutat în acest edificiu semi-narial, — fiind sfințit în anul 1886 de mult regretatul episcop și metropolit Ioan Mețianu, — avându-și ființa până atunci în Strada, ce azi poartă numele, de ep. I. Mețianu.

„Cuvine-se ca și acest nou au școlar, — își încheie P. C. Sa cuvântarea — să fie tot atât de bogat în roade ca și anii precedenți, căci numai așa pom avea caractere ferme și voinți oțelite atât de trebuincioase nouă păstori de suflete, ca să putem rezista împotriva atacurilor ce ne izbesc din toate părțile și sub toate formele”.

După această cuvântare P. C. Sa imploră Duhul Sfânt ca să se pogoare asupra noastră și să lumineze mințile pentruca astfel să putem răsbate încă un an de studii, prin ce festivitatea a luat sfârșit.

Gheorghe Hașășiu
stud. teolog

Misiune religioasă în Roșia, protopopiatul Radna.

Conform programei dinainte stabilite, în ziua de Sâmbătă 28 Sept. s'a deplasat în parohia Roșia de pe valea Mureșului, misionarul eparhial Z. Brădean și subsemnatul.

În acest frumos început de toamnă, după o vară secetoasă, credeam că vom găsi în Roșia niște suflete năcăjite, pentrucă deși recolta de prune a fost distrusă total de înghețul din primăvară — unicul lor izvor de câștig — totuș bunul Dumnezeu a voit, ca să le răsplătească munca și răbdarea mucenicească, dându-le rod bun în grâu și porumb, așa că pământul lor stors de tot de seva dătătoare de roadă, a făcut, să le fie asigurată pâinea, până în primăvară.

Coborând din tren la gara Ilteu, călătorul se îndreptă pe șoseaua națională care cotește la stânga pe valea Petrișului, pe un drum bine îngrijit și împrejmuit de ambele părți de arbori bătrâni.

După o călătorie de 3 ore prin locuri pitorești, lată-ne în sfârșit oboșiți în sf. biserică în fața poporului, pe la ora 8 seara. Biserica e de lemn bine îngrijită, spațioasă, înaltă pictura de lemn bine conseruată. Într'un colț se vede: „Zugrăvit-am această sf. biserică, noi robii lui Dumnezeu Nicolae George etc. dintr'un sat de pe Criș și rugăm pe drept credincioșii creștini să ne lerte, dacă n'am putut să facem mai mult” Iconostasul e pictat pe la a. 1600, iar restul cu 100—200 ani mai târziu.

Rând, pe rând vin creștinii să se închine, iar cântările lor simple multă evlavie exprimând, ne fac să uităm oboseala călătoriei și luăm curaj din sufletul lor. Terminat serviciul, prin cuvântul program al

misiunilor începute, pe la ora 10 ne dăm odihnei, însoțiți de cei ce ne-au ascultat, cu lumini de ceară aprinse în mâini se depărtează și se pierd în întunericul nopții. Ce feerie! Câtă evlavie îți inspiră acest pelerinaj mistic.

Sunetul plăcut al clopotului. ne deșteaptă și ne cheamă la datorie. Mai sunt câțiva creștini, cari din cauza depărtării n'au putut veni în presară să-și mărturisească păcatele. Vin acum să-și ușereze sufletul

E ora 10, biserica începe să fie neîncăpătoare și nu trece mult până ce și curtea bisericii e prea mică. Numai bolnavii au rămas acasă.

Apare și emeritul preot P. Vesa, înconjurat de rudele sale: Dna Ciobota, cu fiul subșef de siguranță, Timișoara, cu Dna, apoi o nepoțică orfană, fiică de preot, a cărei mamă nu de mult „s'a dus la îngerii în ceriu, să-l aducă jucării, dar nu știu pentruce nu mai vine, căci nici odată n'a șezut așa de mult unde s'a dus.”

Cât de fericiți sunt țăranii, când și intelectualii din sate se indentifică cu ei și în obiceiurile lor.

Solemnitatea sf. liturghii s'a ridicat prin cuvântarea pr. misionar Z. Brădean, care a înzistat ca fiecare să-și dea seama, că este dator a trăi o viață sufletească. Fiecare să se lase de patimi, să încunjure isplita, să fie tare în credință, că atunci, în sf. biserică, fiecare va vedea și va vorbi cu Dumnezeu, cum a vorbit clobanul Petrache la Maglavit. Cuvântarea plină de învățături practice a fost răsplătită cu atenția încordată a mulțimei credincioșilor.

La ora 12 se începe sf. Maslu, la care suntem ajutați și de emeritul pr. P. Vesa. S'au prezentat bolnavii cu sufletul și cu trupul și fără ca cineva să se miște din loc, cu toată cucernicia au stat până la ora 2 $\frac{1}{2}$, când s'a terminat această sf. Taină prin cuvântarea pr. I. Chebelev, grăind despre sf. Taină a Botezului și Maslului, combătând rătăcirile sectare în aceeași privință. Cuvintele din sf. Scriptură a convias pe fiecare despre adevărul credinței noastre.

Pentru a fi înțeleși trebuie să spunem, că sectarii sunt și aici, pentrucă românului îi place să fie conducător mai ales acolo unde lipsește frica de bătaie. *Biserica nu are arme ca să îndrume la ordine pe cel nesupus, iar cei ce au, sunt mai puțini credincioși, de cât să la măsurile de retoriune, față de cei ce ne strică fața curată a satelor și ne tulbură liniștea. S'a întâmplat de multe ori, că apărând dreptul bisericii, am fost hulduiți; cu ajutorul celor ce erau chemați să ne apere. Arma noastră este cuvântul adevărului, față de arma streinului, care indeamnă la răsvărire. Omul din fire este așa, că face mai în grabă răul, decât binele. Sectarismul este lepra bisericii. Pe leproșii din evangh. Dl. Hristos i-a vindecat și pe sectarii îi va vindeca sf. biserică prin puterea și lucrarea sa divină.*

Terminate misiunile, prin cuvântul de mulțumire a pr. local T. Handra, pe la ora 3 ne-am luat rămas

bun dela cei ce au fost atât de buni de ne-au primit în casele lor și dela poporul care ne-a ascultat. *La marginea satului am văzut perceptorul care la ordin de sus, nu încetează a încasa impozitele, nici în zile de repaos.* Mai stând de vorbă cu intelectuali din satele prin care am trecut, la ora 8³⁰ am plecat spre casele noastre, mulțumind lui Dumnezeu că ne-a învrednicit a ne face datoria în slujba la care ne-a chemat scumpul nostru Mântuitor.

Târziu în această noapte de toamnă îmi îndrept cugetul spre Tine Doamne Iisuse Hristoase și te rog fierbinte: *Nu lăsa ca cuvântul nostru, învățat dela Tine, să fie batjocorit! Fă-l să rodească în inimile celor ce ne-au ascultat! Dă Doamne mângâiere celor întristați, tărle celor slabi, vindecare celor suferinzi, întoarcerea celor rătăciți, milă față de cei săraci și credință celor necredincioși! Trimite darul Tău cel plin de rodire asupra holdelor, sporire pentru toate cele bune, — folositoare și mântuitoare de suflete, iar pe noi cei ce cu credință și cu dreptate Ți slujim, întărește-ne în darul Tău, cu carele ne-ai trimis în lume, ca râvna noastră să se mărească spre bucuria Ta, mântuirea credincioșilor, spre întărirea bisericii Tale și a neamului nostru românesc.*

ILIE CHEBELEU

preot.

INFORMAȚIUNI

I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae în Arad.
Sâmbătă în 5 Oct. l. c., I. P. S. Sa Mitropolitul nostru Dr. Nicolae Bălan a sosit la Arad.

La ora 3 d. m. I. P. S. Sa a descins la reședința episcopescă, unde părintele consilier Mihai Păcățianu a referat înaltului Prelat despre mersul normal al treburilor din eparhia Aradului.

În onoarea I. P. S. Sale s'a servit un ceai, la care au fost invitați fruntașii vieții noastre bisericesti.

La ora 4 I. P. S. Sa, a plecat la Caransebeș pentru a prezida serbările de acolo.

Serbările dela Caransebeș. *În numărul viitor al revistei noastre, vom face dare de seamă despre serbările dela Caransebeș când vom putea avea la mână cuvântările rostite acolo.*

Hirotoniri. Au fost hirotoniți întru presbiteri din partea I. P. S. Sale Mitropolitului Nicolae următorii clerici: Emil Borzea pentru parohia Bodești; Nicolae Cimpoș pentru Zădărlac; Ioan Farca pentru Toracul mare (Jugoslavia) și Gh. Șerb pentru Crocna, toate patru în eparhia Aradului.

† **Protopopul Gheorghe Papp.** *În 19 Septembrie a. c., s'a stins din viața pământească, la locuința sa din Oradea, părintele iconom stavrofor și protopop Gheorghe Gh. Papp, arhivarul Consistorului ortodox român din Oradea. Cariera de funcționar bisericesc, și-a început-o în anul 1883 la Consistorul nostru din Arad, când era student la teologie. În anul 1888, a trecut la postul de arhivar al Consistorului din Oradea, pe care l-a îndeplinit cu râvnă și devotament până la moartea sa.*

Părintele Gheorghe — cum îi ziceau cei dela Oradea — a fost un preot de model. Crescut în casă profească, căci era fiul preotului din Poctoveliste, toată viața și-a petrecut-o în atmosfera caldă și plină de evlavie a bisericii ortodoxe. În timpul vicariatului, părintele Papp era sufletul administrației la Consistorul de acolo, fapt pentru care direcția bisericească l-a acordat toate onorurile ce se pot da unui preot de mir.

Dumnezeu să-l odihnească cu cel drept.

† **Preotul Sinesie Șerban.** A plecat în calea veciniei încă un preot dintre cei bătrâni, preotul pensionat Sinesie Șerban din Tisa de lângă Hălmațiu, la vârsta de 76 ani.

Acest modest preot a păstorit ani 50, ca un bun părinte, conștiencios slujitor al celor sfinte, povățuitor înțelept al poporului, naționalist înflăcărat, dărz și neânduplecat în lupta contra asupritorilor de eri.

A fost petrecut în calea de pe urmă, la locașul cel de vecl, de întreg poporul din parohia sa Luonești Termure și Tisa, unde-și avea casă și gospodărie.

Intelectuali din Hălmațiu și jur încă s'au ținut de datorință să-l dea cinstea depe urmă.

Slujba religioasă a fost oficiată de păr. pp. Ștefan Bogdan înconjurat de preoții: Ioan Șerban, Alexandru Gilgor, Toma Florea, Victor Giurgiu, Aurel Luca cu diaconul Enea Joldea.

Cuvântarea de adio a fost ținută de păr. protopop, arătând în cuvinte alese ce a fost și ce a înfăptuit răposatul în cursul celor cincizeci de ani de muncă pentru întărirea credinței ort. rom. pentru biserică și popor.

Să-i fie odihna lină în ceruri, celui ce mult a obosit pe acest pământ.

† **Preot Valeriu Cristea.** În comuna Zimbru a încetat din viață după lungi și grele suferințe în 28 Septembrie 1935 în etate de 64 ani și după 41 ani preoție, părintele Valeriu Cristea.

Părintele Cristea era suferind de 2 ani. Și în timpul din urmă se afla la fică-sa și jinerile său Liviu Nica preot în Luguzău unde a și decedat. —

A fost înmormântat în 30 Septembrie în Luguzău fiind petrecut de mulțime de creștini din satele vecine și de un grup de foști credincioși ai săi bărbați și femei din Zimbru cari împreună cu învățătorul

I. Groza, enoriașii Gh. Martin, I. Mălălanu și A. Bisorca, au ținut să-și arate prinosul de recunoștință neuitatului păstor și părinte sufletesc al lor.

Prohodul l-a săvârșit, P. C. Sa protopopul Șirlei Aurel Adamovici asistat de 7 preoți, rostind un frumos panegiric și scoțind în relief calitățile cu cari a fost împodobit defunctul preot.—

Din partea credincioșilor din Zimbru a vorbit cu multă dulcioșie tânărul cântăreț de strană Terentie Bisorca. La mormânt a vorbit în numele preoțimei tractului Gurahonț, părintele Alexandru Florea din Iosășel.

Îl deplâng nemângăiata soție Iulia, apoi fiică, ginere nepoți, frați și soră.—

Dumnezeu să-i deie odihnă și să-i așeze sufletul în oucile dreptilor.—

Ajutor de înmormântare din fondul de asigurare preoțesc. Familia răposatului preot *Sinesie Șerban* a ridicat din fondul de ajutorare preoțesc conform statutelor acestui fond, suma de 25.000 lei, ca spese de înmormântare.

La locuri Sfinte. In ziua de 6 Septembrie anul acesta, cincizeci de creștini sub conducerea I. P. C. sale Părintele Arhim. Iuliu Scriban au părăsit țara și s'au dus în pelerinaj la Ierusalim și în Țara Sfântă.

Făcea pe strigoii. La Chișinău din Basarabia a fost prins și închis tânărul Uslucov de 19 ani, care își gălise un interesant izvor de câștig. Seara se așeza la marginea orașului, învălț într'un postav negru, lung până în tălpi, iar deasupra capului purta un cap de mort, în care ardea o lampă electrică. Trecătorii, opriiți de cludata arătare, se lăsau jefuiți. Așa i-a mers lui Uslucov, până ce într'o seară a dat peste un om mai îndrăzneț care l-a desbrăcat.

Româncă ucisă în tren la Viena. În acceleratul, care venea de la Paris spre București, a fost ucisă în apropiere de Viena dna colonel Maria Fărcășanu, în vârstă de 50 ani din București. Ea a fost găsită moartă cu o rană deasupra ochiului stâng. S'a dovedit că avea la dânsa peste 4 mii franci elvețieni, așa încât a fost omorâtă, pentru a fi jefuită.

Moare dintr'o zgârlitură. Soția cărciumarului I. Ursu, din Sebeș, zgârlindu-se la un picior, n'a dat nici o importanță acestei mici leziuni, care în curând s'a și vindecat. Nu mult după aceea piciorul a început să se umfle, dând semne de o puternică infecție, care a cauzat moartea femeii.

Bibliografie.

Aducem la cunoștință, că lucrarea păr. *Dr. Gh. Ciuhandu*, „Episcopii Samuil Vulcan și Ghera-

sim Raț“ a apărut deja. Are estensiune de XXXII+702 pagini. Se vinde cu prețul de *Lei 500*. Editura autorului. Comandele sunt de a se face *direct la autor, cu ramburs ori pelângă depunerea prețului*.

E de prisos să mai laudăm aceasta carte de mare preț istoric-cultural. Ea a fost vestită deja în coloanele noastre.

În câteva zile se începe expedierea la adresele celor cari au comandat anticipativ lucrarea, dând astfel posibilitate autorului de a-și tipări lucrarea.

Acestora, autorul-editor le face înlesnirea, de a le da cartea legată, în condiții convenabile.

Parohii vacante.

Pentru îndeplinirea postului de capelan temporal cu drept de succesiune sistematizat pe lângă parohul *Dimitrie Luțai* cu deciziunea No. 4418—1935 al Ven. Consiliu eparhial or. rom. din Arad, se publică concurs cu termen de 30 zile socotite de la prima apariție în org. of. „Biserica și Școala“.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

- 1.) Locuința în casa parohială, cu folosința casei vechi
2. Sesiunea preoțească de 30 jug.
3. Birul preoțesc, rescumpărat de com. parohială cu 5 jug.
4. Toate venitele după epitrahil.

Toate venitele acestea capelanul ales le va beneficia în întregime dar va și plăti toate impozitele către Stat, comună, eparhie și protopopiat.

Parohia fiind de cl. I. de la recurenți se cere asemenea o calificare.

Alesul capelan va avea datoria de a predica regulat în Sf. biserică, a catehiza elevii de la ambele școli de Stat din localitate și a conduce oficiul parohial.

Reflectanții se vor prezenta în timpul concursului în vr'o Duminică ori sărbătoare în Sf. Biserică de a-și arăta dexteritatea în cele rituale și oratorice, având avizul prealabil al protoereului.

Cererile de concurs adresate Consiliului parohial din Fiscuț, se vor înainta Oficiului protopopesc ort. rom. din Lipova.

Consiliul parohial.

În înțelegere cu:

Vasile Grozda
delegat protopopesc.

